

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 1/08-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. M., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž. K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 144 ods. 1, čl. 149 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Prešov č. k. 17 C 7/01-124, 71 C 7/01-125 zo 16. apríla 2003, č. k. 17 C 7/01-263 zo 16. apríla 2003, č. k. 17 C 7/01-154 z 26. júla 2004 a č. k. 17 C 7/01-236 zo 7. júna 2005, uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004, sp. zn. 4 Co 259/04 z 30. marca 2005, sp. zn. 4 Co 272/05 z 27. októbra 2005 a sp. zn. 4 Co 408/05 z 20. decembra 2005, postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 172/2006 z 15. marca 2007, sp. zn. 1 Cdo 173/2006 z 15. marca 2007 a sp. zn. 1 Cdo 174/2006 z 15. marca 2007, ako aj oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Gn 2531/03-10 z 9. júna 2003, postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach vo veci trestného oznámenia zo 16. mája 2003, uznesením Okresnej prokuratúry Prešov sp. zn. 1 Pn 2707/03 z 9. septembra 2003 a uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Prešov - Sever sp. zn. ČVS: ORP-699/PP-02-03 zo 4. augusta 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2007 doručená sťažnosť Ing. I. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 144 ods. 1, čl. 149 a čl. 154c ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C 7/01-124, 71 C 7/01-125 zo 16. apríla 2003, č. k. 17 C 7/01-263 zo 16. apríla 2003, č. k. 17 C 7/01-154 z 26. júla 2004 a č. k. 17 C 7/01-236 zo 7. júna 2005, uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004, sp. zn. 4 Co 259/04 z 30. marca 2005, sp. zn. 4 Co 272/05 z 27. októbra 2005 a sp. zn. 4 Co 408/05 z 20. decembra 2005, uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 172/2006 z 15. marca 2007, sp. zn. 1 Cdo 173/2006 z 15. marca 2007 a sp. zn. 1 Cdo 174/2006 z 15. marca 2007, ako aj oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV Gn 2531/03-10 z 9. júna 2003, postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci trestného oznámenia zo 16. mája 2003, uznesením Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 1 Pn 2707/03 z 9. septembra 2003 a uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Prešov - Sever (ďalej len „obvodné oddelenie PZ“) sp. zn. ČVS: ORP-699/PP-02-03 zo 4. augusta 2003.

Na základe výzvy ústavného súdu z 2. júla 2007 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť podaniami doručenými ústavnému súdu 23. júla 2007. Vzhľadom na to, že sťažnosť aj po doplnení bola značne neprehľadná a nevytvárala dostatočné podmienky na kvalifikované rozhodovanie ústavného súdu, ústavný súd prípisom z 10. augusta 2007 právneho zástupcu

sťažovateľa vyzval, aby predložil nové znenie kvalifikovanej sťažnosti. Sťažovateľ nové znenie sťažnosti doručil ústavnému súdu 5. septembra 2007, z ktorého ústavný súd pri svojom ďalšom postupe vychádzal.

V novom znení (avšak stále neprehľadnom, pozn.) sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho práva „na súdnu a inú právnu ochranu na základe bezprecedentného znemožnenia konania na dovolacom súde zo strany porušiteľov“.

V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol:

«1. Dňa 10. februára 2006 som na pošte K. ako navrhovateľ podal „dovolanie proti uzneseniu č. 4 Co 408/05-289, 290 (2 strany) Krajského súdu v Prešove (ako odvolacieho súdu) zo dňa 20. decembra 2005 (a doručeného cestou Okresného súdu Prešov môjmu právnomu zástupcovi 10. januára 2006)“ ktoré bolo doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 13. februára 2006 a ktoré dovolací súd v ten istý deň odstúpil Okresnému súdu Prešov na ďalší procesný postup (viď dôkaz číslo 1).

2. Okresný súd Prešov však v príkrom rozpore s Ústavou Slovenskej republiky porušil moje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a predmetné dovolanie z 10. 2. 2006 nezaradil ani do spisu (sp. zn. 17 C 7/2001), ani do predkladacej správy pre dovolací súd (viď dôkaz č. 2).

3. Spôsobom uvedeným v predchádzajúcich bodoch 1 - 2 tejto sťažnosti všeobecné súdy Slovenskej republiky (porušitelia v 1. - 3. rade) bezprecedentne znemožnili konanie na dovolacom súde a túto protiústavnú, protiprávnu a protizákonnú skutočnosť predseda senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. V. M. skonštatoval vyjadrením: „Najvyšší súd Slovenskej republiky o predmetnom dovolaní nemohol rozhodnúť z dôvodu, že v spise sa nenachádza.“ (viď dôkaz č. 2)

4. Spôsobom uvedeným v predchádzajúcich bodoch 1 - 3 odôvodnenia tejto sťažnosti (s dôkazmi č. 1 - 2) zo strany porušiteľov v 1. - 3. rade došlo de facto k porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (v znení: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon“), pretože zo strany porušiteľov v 1. - 3. rade došlo k porušeniu môjho zákonného a ústavou garantovaného základného práva na súdnu a inú právnu, ktoré právo som sa márne snažil u porušiteľov

uplatniť v zmysle ust. čl. 46 ods. 1, 4, ust. čl. 47 ods. 2, 3 a ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho práva „na súdnu a inú právnu ochranu na základe bezprecedentného úmyselného krytia neoprávneného používania názvu právnickej osoby... zo strany porušiteľov“.

K tomu sťažovateľ uviedol:

«5. Na pojednávaní dňa 28. januára 2002 Okresný súd Prešov prijal uznesenie, v ktorom vyslovil súhlas so zmenou návrhu na začatie konania v mojej právnej veci navrhovateľa sp. zn. 17 C 7/01 (v zmysle textu Zápisnice o pojednávaní: „Bolo vyhlásené uznesenie - pojednávanie sa odročuje na neurčito s tým, že žalobca v 2 rovnopisoch doručí súdu svoje podanie, v ktorom oznámi, akej žaloby sa domáha, aby súd ju prejednával. Zápisnica ukončená a podpísaná o 11.00 hod.“). (Vid' dôkaz č. 3).

6. Dňa 5. februára 2002 som v plnom súlade s citovaným uznesením Okresného súdu Prešov z 28. 1. 2002 (vid' predchádzajúci bod 5) a v plnom súlade so zákonným ust. § 95 ods. 1 O. s. p. („Úkony účastníkov vo veci samej“ - „Navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene“) Okresnému súdu Prešov osobne doručil zmenené „podanie navrhovateľa o neoprávnenosť zásahov do práva na ochranu osobnosti neoprávneným používaním názvu právnickej osoby a poskytnutie primeraného zadosťučinenia“ (v zmysle ust. § 13 Občianskeho zákonníka). (Vid' dôkaz č. 4).

7. V zmenenom Podaní navrhovateľa z 5. 2. 2002 (vid' predchádzajúci bod 6) som odporcu v právnej veci sp. zn. 17 C 7/01 v plnom súlade s ust. § 18 - 21 Občianskeho zákonníka jednoznačne označil ako „P., s. r. o., P. ALIAS K., spol. s. r.o., B.“ (vid' dôkaz č. 4).

8. Od 5. 2. 2002 do dnešného dňa (t. j. 5 rokov, 5 a pol mesiaca) všeobecné súdy Slovenskej republiky všetkých stupňov (prvostupňový Okresný súd Prešov, odvolací Krajský súd v Prešove, dovolací Najvyšší súd Slovenskej republiky) sa týmto mojím zákonným podaním navrhovateľa z 5. 2. 2002 absolútne nezaoberali napriek mojím neustálym

a permanentným protestom (vyjadreným zákonnou formou sťažností, odvolaní a dovolaní), ale uvedení porušiteľa v 1. - 3. rade sa od 5. 2. 2002 protizákonne (priamy rozpor s ust. § 83 O. s. p. v znení: „Začatie konanie bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie“) zaoberali paralelným konaním s tým istým predmetom konania „o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy“ proti tomu istému odporcovi („P., s. r. o., P. ALIAS K., spol. s r. o., B.“), ktorým sa zaoberali Okresný súd Bratislava I, Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky. (Dôkazy - vid' spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 17 C 7/01 od 5. 2. 2002 dodnes + dôkaz č. 5).

9. Spôsobom uvedeným v predchádzajúcich bodoch 1 - 8 odôvodnenia tejto sťažnosti (s dôkazmi číslo 1 - 5) zo strany porušiteľov v 1. - 3. rade došlo v Slovenskej republike de facto k znemožneniu reálneho uplatnenia môjho ústavou garantovaného práva na súdnu a inú právnu ochranu (v zmysle ust. čl. 46 - 50 Ústavy Slovenskej republiky) a zároveň k bezprecedentnej úmyselnej legalizácii protizákonného neoprávneného používania názvu právnickej osoby „P., s. r. o., P.“ zo strany odporcu voči mojej osobe od 18. mája 2000 (deň zmeny názvu a sídla spoločnosti P., s. r. o., P. na spoločnosť K., spol. s r. o., B. - vid' dôkaz č. 6) do 3. júna 2004 (deň výmazu uvedenej spoločnosti z obchodného registra - vid' dôkaz č. 5) bez možnosti nápravy.

10. Porušitelia v 1. - 3. rade od 5. februára 2002 absolútne nerešpektovali moje základné ľudské práva občana Slovenskej republiky, ktoré boli hrubo porušené nielen z ich strany, ale aj zo strany porušiteľov v 4. - 7. rade, na ktorých som sa v súvislosti s mojím ústavou garantovaným právom na súdnu a inú právnu ochranu v tejto kauze bezvýsledne obrátil (vid' dôkazy č. 7 - 14).

11. Na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (a následne na porušiteľov v 4. - 7. rade) som sa obrátil v plnom súlade s mojím právom na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle znenia čl. 46 ods. 1 - 4 Ústavy Slovenskej republiky, pretože úmyselné protizákonné umožnenie neoprávneného používania názvu právnickej osoby odporcovi voči mojej osobe (zo strany porušiteľov v 1. - 3. rade v priamom rozpore s ust. § 12 ods. 1 - 3 Obchodného zákonníka) malo pre mňa ťažké existenčné dôsledky (protizákonná výpoveď zo zamestnania a vyše 5 rokov trvajúce vynútené pôsobenie na Úrade práce ako nezamestnaný - s dôkazmi je už Ústavný súd SR oboznámený - vid' jeho „Nález“ č. III. ÚS 195/03-41 z 27. apríla 2004, ale doplním ich aj na pojednávaní).

12. Zo strany porušiteľov v 4. - 7. rade došlo k zjavnému porušeniu ustanovení zákona NR SR číslo 314/96 Z. z. o prokuratúre v nasledujúcom paragrafovom znení: (...)

13. Porušitelia v 1. - 7. rade porušili základný zmysel článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (v znení...) a článku 149 Ústavy Slovenskej republiky (v znení...) v súbehu s porušením základného zmyslu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (v znení...).

Sťažovateľ v ďalšom texte namieta aj porušenie svojich práv „na spravodlivé súdne konanie a na účinný opravný prostriedok na základe diskriminácie mojej osoby v dôsledku zneužitia práv štátnych orgánov Slovenskej republiky zo strany porušiteľov“.

V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol:

«14. Z uvedených faktov predchádzajúcich bodov 1 - 13 odôvodnenia tejto ústavnej sťažnosti (s dôkazmi č. 1 - 14) vyplýva, že zo strany porušiteľov v 1. - 7. rade došlo k porušeniu môjho práva na spravodlivé súdne konanie v priamom rozpore s čl. 6 ods. 1 európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v znení...) a k porušeniu môjho práva na účinný opravný prostriedok v priamom rozpore s čl. 13 európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v znení...). Došlo k tomu v dôsledku diskriminácie mojej osoby a zneužitia práv štátnych orgánov Slovenskej republiky zo strany porušiteľov v 1. - 7. rade v priamom rozpore s čl. 14 a s čl. 17 európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...»

15. Z uvedených faktov predchádzajúcich bodov 1 - 14 odôvodnenia tejto ústavnej sťažnosti (s dôkazmi č. 1 - 14) vyplýva, že zo strany porušiteľov v 1. - 7. rade došlo k protiústavnému znemožneniu uplatnenia môjho práva na súdnu a inú právnu ochranu v priamom rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a európskym Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo Ing. I. M. na súdnu a inú právnu ochranu protiústavným spôsobom (v priamom rozpore s ust. čl. 46 ods. 1, 4, ust. čl. 47 ods. 2, 3, ust. čl. 48 ods. 2

a ust. čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky v súvislosti s ust. čl. 2 ods. 2, s ust. čl. 7 ods. 5, s ust. článku 144 ods. 1, s ust. čl. 149 a s ust. čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) postupom porušiteľov v 1. - 7. rade v predmetnej právnej veci porušené bolo.

2. Taktiež boli porušené základné práva Ing. I. M. na spravodlivé súdne konanie v jeho veci (v priamom rozpore s ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a na účinný opravný prostriedok (v priamom rozpore s ust. čl. 13 Dohovoru) prostredníctvom diskriminácie jeho osoby v dôsledku zneužitia práv štátnych orgánov Slovenskej republiky zo strany porušiteľov (v priamom rozpore s ust. čl. 14 a čl. 17 Dohovoru).

3. Napokon bolo porušené základné právo Ing. I. M. na verejné prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti v zmysle ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, t. j. spravodlivo, verejne a v primeranej lehote v zmysle základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa ust. čl. 6 ods. 1 európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vzhľadom na vymazanie odporcu z obchodného registra bez možnosti nápravy).

4. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy SR priznáva navrhovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 875.000,- Sk (ekvivalent náhrady ušlej mzdy vo výške 17.500,- Sk/mesiac za dobu 50 mesiacov jeho vynúteného pôsobenia na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny) od porušiteľov v 1. - 3. rade a 875.000,- Sk od porušiteľov v 4. - 7. rade, ktoré sumy sú mu porušitelia povinní zaplatiť v lehote do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Porušitelia v 1. - 7. rade sú povinní nahradiť Ing. I. M. a jeho právnomu zástupcovi (advokát JUDr. R. Ž., K.) trovy konania (celková výška trov bude vyčíslená v ďalšom priebehu konania) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom a uzneseniami okresného súdu č. k. 17 C 7/01-124, 71 C 7/01-125 zo 16. apríla 2003, č. k. 17 C 7/01-263 zo 16. apríla 2003, č. k. 17 C 7/01-154 z 26. júla 2004, č. k. 17 C 7/01-236 zo 7. júna 2005, uzneseniami krajského súdu sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004 a sp. zn. 4 Co 272/05 z 27. októbra 2005, ako aj uznesením obvodného oddelenia PZ sp. zn. ČVS: ORP-699/PP-02-03 zo 4. augusta 2003

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna. Z tohto dôvodu nemá ústavný súd právomoc vo veci rozhodovať v prípadoch, keď o namietanom porušení základných práv sťažovateľa rozhodujú všeobecné súdy, alebo keď na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv, je príslušný všeobecný súd vyššieho stupňa.

Opierajúc sa o uvedené ústavný súd konštatoval, že postup okresného súdu v právnej veci sťažovateľa o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou a poskytnutie náhrady mzdy proti odporcovi P., s. r. o., P. (ďalej len „odporca“), a jeho uznesenia č. k. 17 C 7/01-124, 71 C 7/01-125 zo 16. apríla 2003 (o zastavení konania na základe späťvzatia

návrhu sťažovateľom), č. k. 17 C 7/01-263 zo 16. apríla 2003 (o nepripustení zmeny návrhu o neoprávnenosť zásahov do práva na ochranu osobnosti na základe podania sťažovateľa z 28. januára 2002), č. k. 17 C 7/01-154 z 26. júla 2004 (o oprave spisovej značky uznesenia č. k. 17 C 7/01-125 zo 16. apríla 2003) a č. k. 17 C 7/01-236 zo 7. júna 2005 (o odmietnutí dovolania sťažovateľa z 28. augusta 2004 proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004) bol po podaní riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľom oprávnený preskúmať odvolací krajský súd. Vo veci námietky sťažovateľa na postup okresného súdu v súvislosti so „*znemožnením dovolacieho konania pred dovolacím súdom podľa dovolania sťažovateľa z 10. 2. 2006*“ ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 7/01 zistil, že o predmetnom dovolaní už medzitým rozhodol najvyšší súd, a to uznesením sp. zn. 5 Cdo 137/2007 z 22. augusta 2007 (odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné).

Rovnako ústavný súd konštatoval, že krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004 vo veci odvolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 17 C 7/01-124 zo 16. apríla 2003 o zastavení konania vrátil vec súdu prvého stupňa na opravu rozhodnutia. Ďalším uznesením v odvolacom konaní sp. zn. 4 Co 272/05 z 27. októbra 2005 krajský súd zrušil napadnuté uznesenie č. k. 17 C 7/01-236 zo 7. júna 2005 (o odmietnutí dovolania sťažovateľa z 28. augusta 2004 proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004) a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že o dovolaniach proti rozhodnutiam krajského súdu ako odvolacieho súdu rozhoduje ako vecne príslušný najvyšší súd.

Ústavný súd z prílohovej dokumentácie k sťažnosti taktiež zistil, že v namietanej veci sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu obvodného oddelenia PZ sp. zn. ČVS: ORP-699/PP-02-03 zo 4. augusta 2003, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 1 Pn 2707/03 z 9. septembra 2003 tak, že ju ako nedôvodnú zamietla.

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k postupu a označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu, ako aj obvodného oddelenia PZ boli oprávnené rozhodnúť na základe opravných prostriedkov iné orgány verejnej moci, a preto ústavný súd sťažnosť

v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uzneseniami krajského súdu sp. zn. 4 Co 259/04 z 30. marca 2005 a sp. zn. 4 Co 408/05 z 20. decembra 2005, oznámením generálnej prokuratúry č. k. IV Gn 2531/03-10 z 9. júna 2003, postupom krajskej prokuratúry vo veci trestného oznámenia zo 16. mája 2003 a uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 2707/03 z 9. septembra 2003

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zmeškanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Ústavný súd v okolnostiach prípadu zistil, že:

- namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co 259/04 z 30. marca 2005 (o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu č. k. 17 C 7/01-124 zo 16. apríla 2003 a č. k. 17 C 7/01-154 z 26. júla 2004), ktorým krajský súd potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým bolo konanie zastavené v spojení s opravným uznesením č. k. 17 C 7/01-154 z 26. júla 2004, nadobudlo právoplatnosť 27. mája 2005,
- namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co 408/05 z 20. decembra 2005 (o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 17 C 7/01-263 zo 16. apríla

2003), ktorým krajský súd odmietol odvolanie sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť 1. augusta 2005.

Nadobudnutím právoplatnosti predmetných uznesení krajského súdu začala sťažovateľovi plynúť lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže v uvedenom ustanovení zákona o ústavnom súde sa výslovne uvádza, že „sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia“, pričom z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich inštitút dovolania vyplýva, že samotné podanie dovolania, ktoré najvyšší súd v okolnostiach prípadu ako neprípustné odmietol, nemá žiadny vplyv na právoplatnosť rozhodnutia napadnutého dovolaním, a teda ani na plynutie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 2. júna 2007 a doručená ústavnému súdu 5. júna 2007 (v pôvodnom znení pred úpravami).

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd skonštatoval, že sťažnosť sťažovateľa bola v časti týkajúcej sa namietaného postupu a označených uznesení krajského súdu ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa postupom generálnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a okresnej prokuratúry v nadväznosti na trestné oznámenie sťažovateľa zo 16. mája 2003 na A. F. (že neoprávneným používaním názvu P., s. r. o., P., v pracovnoprávných vzťahoch bol uvedený do omylu) ústavný súd zo sťažnosti a z priložených príloh zistil, že generálna prokuratúra prípisom č. k. IV Gn 2531/03-10 z 9. júna 2003 sťažovateľovi oznámila, že z dôvodu príslušnosti postúpila jeho vec krajskej prokuratúre. Následne mu okresná prokuratúra prípisom z 21. júla 2003 oznámila, že jeho trestné oznámenie zo 16. mája 2003 spolu s prílohami zaslala podľa § 158 ods. 1 Trestného poriadku na vybavenie obvodnému oddeleniu PZ. O sťažnosti proti uzneseniu obvodného oddelenia PZ rozhodol prokurátor okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. 1 Pn 2707/03 z 9. septembra 2003 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú aj tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti označenému oznámeniu generálnej prokuratúry, označenému postupu krajskej prokuratúry a označenému uzneseniu okresnej prokuratúry. Sťažovateľ totiž napáda také postupy a úkony orgánov prokuratúry, ktoré boli vykonané, resp. ktoré nadobudli právoplatnosť ešte v roku 2003, o čom sťažovateľ mal nesporne vedomosť, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu podaná až v júni 2007, teda dávno po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 144 ods. 1, čl. 149 a čl. 154c ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 172/2006 z 15. marca 2007, sp. zn. 1 Cdo 173/2006 z 15. marca 2007 a sp. zn. 1 Cdo 174/2006 z 15. marca 2007

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Z citovaných ustanovení ústavy okrem iného vyplýva, že ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde sa môže fyzická osoba alebo právnická osoba domáhať iba zákonom ustanoveným postupom (čl. 46 ods. 1 ústavy) a v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia ústavy týkajúce sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Základné právo vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, inak povedané právo na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 233/04).

Ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol, že: „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z tohto dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Ak sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (IV. ÚS 195/07).

Z argumentácie, ktorou sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil, možno vyvodiť, že porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí najmä v tom, že postupom dovolacieho súdu (jeho „*kamuflovanými*“ uzneseniami) v nadväznosti na postup odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Z uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 172/2006 z 15. marca 2007, sp. zn. 1 Cdo 173/2006 z 15. marca 2007 a sp. zn. 1 Cdo 174/2006 z 15. marca 2007 vyplýva, že najvyšší súd dovolania podané sťažovateľom proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004, sp. zn. 4 Co 259/04 z 30. marca 2005 a sp. zn. 4 Co 272/05 z 27. októbra 2005 odmietol ako neprípustné.

V relevantnej časti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 172/2006 z 15. marca 2007 (o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co 293/03 z 20. mája 2004) najvyšší súd uviedol, že: „O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Z obsahu spisu je zrejmé, že postupom odvolacieho súdu, ktorý vrátil vec súdu prvého stupňa na opravu rozhodnutia v súlade s ustanovením § 222 ods. 3 O. s. p., nebola navrhovateľovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva na zabezpečenie jeho práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a pod.).

Za tejto situácie Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odvolacieho súdu nesprávnosť, v dôsledku ktorej by bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Dovolací súd nezistil ani ďalšie okolnosti, ktoré by odôvodňovali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že dovolateľom namietané vady konania týkajúce sa nesprávnosti (neúplnosti) skutkových a právnych zistení súdu nezakladajú prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 236 a nasledujúcich O. s. p., ale môžu byť len odôvodnením procesne prípustného dovolania.

Dovolací súd preto dovolanie navrhovateľa, ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť, podľa § 243b ods. 4 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol.“

Ústavný súd ďalej zistil, že najvyšší súd výrok svojho uznesenia sp. zn. 1 Cdo 173/2006 z 15. marca 2007 (o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co 259/04 z 30. marca 2005) založil na týchto dôvodoch: „Zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa zo dňa 16. 4. 2003 (č. l. 120 a nasl. spisu) vyplýva, že navrhovateľ vzal svoj návrh na začatie konania o určenie neplatnosti výpovede späť, a to z dôvodu, že tento nárok je už predmetom konania, ktoré sa vedie na Okresnom

súde Bratislava I. Konanie proti odporcovi P. spol. s r. o. žiadal zastaviť a rozhodovať len proti označenému odporcovi K. spol. s r. o. v zmysle jeho podaní z 28. 1. 2002 a 5. 2. 2002.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že ak vezme účastník svoj návrh na začatie konania späť, ide o procesný úkon voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby sa nekonalo a o veci meritórne nerozhodovalo (viď R 54/1992). Späťvzatie návrhu na začatie konania, ktorého účinky nastali tým, že sa dostali do dispozície súdu, nie je možné zobrať späť a navrátiť tak konanie do pôvodného stavu.

Tomuto zodpovedá aj obsah ústavného práva na autonómiu vôle strán v občianskom súdnom konaní a jeho procesnoprávny aspekt, ktorého obsahom je právo účastníka konania oprávňujúce ho na slobodné disponovanie s hmotnými a procesnými právami v občianskom súdnom konaní (viď Nález PL ÚS 43/95).

Za tejto situácie Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odvolacieho súdu nesprávnosť, v dôsledku ktorej by bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Dovolací súd nezistil ani ďalšie okolnosti, ktoré by odôvodňovali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že dovolateľom namietané vady konania týkajúce sa nesprávnosti (neúplnosti) skutkových a právnych zistení súdu nezakladajú prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 236 a nasledujúcich O. s. p., ale môžu byť len odôvodnením procesne prípustného dovolania. Uviesť je potrebné aj to, že prvostupňový súd uznesením zo 16. apríla 2003 do zápisnice o pojednávaní nepripustil zmenu návrhu navrhovateľa. Preskúmanie uvedeného uznesenia však nie je predmetom tohto dovolacieho konania.

Pokiaľ dovolateľ poukazoval aj na znenie ustanovenia § 241 ods. 2 písm. d) O. s. p., dovolací súd poukazuje na to, že uvedené zákonné ustanovenie nie je s účinnosťou od 1. 9. 2003 súčasťou platného a účinného procesného predpisu (O. s. p.).

Dovolací súd preto dovolanie navrhovateľa, ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť, podľa § 243b ods. 4 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol.“

V podstatnej časti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 174/2006 z 15. marca 2007 (o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co 272/05

z 27. októbra 2005) najvyšší súd uviedol, že: „Z obsahu spisu je zrejmé, že postupom odvolacieho súdu, ktorý zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nebola navrhovateľovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva na zabezpečenie jeho práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a pod.).

Za tejto situácie Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odvolacieho súdu nesprávnosť, v dôsledku ktorej by bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Dovolací súd nezistil ani ďalšie okolnosti, ktoré by odôvodňovali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že dovolateľom namietané vady konania týkajúce sa nesprávnosti (neúplnosti) skutkových a právnych zistení súdu nezakladajú prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 236 a nasledujúcich O. s. p., ale môžu byť len odôvodnením procesne prípustného dovolania. Uviest' je potrebné aj to, že prvostupňový súd uznesením zo 16. apríla 2003 do zápisnice o pojednávaní nepripustil zmenu návrhu navrhovateľa. Preskúmanie uvedeného uznesenia však nie je predmetom tohto dovolacieho konania.

Pokiaľ dovolateľ poukazoval aj na znenie ustanovenia § 241 ods. 2 písm. d) O. s. p., dovolací súd poukazuje na to, že uvedené zákonné ustanovenie nie je s účinnosťou od 1. 9. 2003 súčasťou platného a účinného procesného predpisu (O. s. p.).

Dovolací súd preto dovolanie navrhovateľa, ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť, podľa § 243b ods. 4 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania vo všetkých troch prípadoch je zdôvodnený dostatočným spôsobom a presvedčivo, a preto ho ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný a udržateľný. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že odmietnutie dovolania nesplňujúceho zákonné

náležitosti pre jeho prípustnosť nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti (I. ÚS 31/05). Zároveň poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04). Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolania sťažovateľa ako neprípustné a že pritom vyslovil svoj právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, a to aj v rozsahu tvrdení o porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 144 ods. 1, čl. 149 a čl. 154c ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Občiansky súdny poriadok upravuje právo na právnu pomoc od konajúceho súdu v rozsahu, ktorý je uvedený predovšetkým v § 5, podľa ktorého súdy poskytujú účastníkom poučenie o ich procesných právach a povinnostiach. Túto povinnosť nemajú, ak je účastník v občianskom súdnom konaní zastúpený advokátom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávných princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (IV. ÚS 159/05).

V preskúmanej veci pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel ústavný súd k záveru o nedostatku priamej príčinnej súvislosti medzi napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a možným porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, a tým aj k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu neboli splnené procesné podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, uvedený súd dovolanie sťažovateľa pre jeho neprípustnosť proti napadnutým uzneseniam krajského súdu odmietol. Ústavný súd súčasne poznamenáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení zásady rovnosti účastníkov konania ustanovenej v čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v konaní o dovolaniach sťažovateľa postupoval v súlade so zákonnou úpravou uplatňujúcou sa rovnako na každé dovolacie konanie a týmto postupom sťažovateľa, zastúpeného advokátom, nijako neznevýhodnil. Vzhľadom na to predmetné uznesenia najvyššieho súdu nesignalizujú žiadnu možnosť porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy (neexistencia príčinnej súvislosti), a preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 172/2006 z 15. marca 2007, sp. zn. 1 Cdo 173/2006 z 15. marca 2007 a sp. zn. 1 Cdo 174/2006 z 15. marca 2007

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným

orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. marca 1983).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takému záveru pri uzneseniach najvyššieho súdu nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, účinky (dôsledky) jeho použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (IV. ÚS 36/04).

Skutočnosť, že sťažovateľ nebol v konaní pred najvyšším súdom (dovolačím súdom) úspešný, nie je podstatná, keďže účinnosť právnych prostriedkov nápravy na účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu - 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu - 1989). Preto napadnuté uznesenia dovolacieho súdu nesignalizujú žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 13 dohovoru tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ namieta porušenie čl. 14 dohovoru označenými uzneseniami najvyššieho súdu z dôvodu, že *„došlo k tomu v dôsledku diskriminácie mojej osoby a zneužitia práv štátnych orgánov Slovenskej republiky“*.

Z rovnakého dôvodu sťažovateľ v okolnostiach prípadu namieta aj porušenie svojho práva podľa čl. 17 dohovoru.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou v časti namietajúcej porušenie čl. 14 dohovoru je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorým odmietol jeho dovolania proti napadnutým uzneseniam krajského súdu v právnej veci o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy.

Podľa názoru ústavného súdu posúdenie podmienok dovolacieho konania prináleží dovolaciemu súdu, čo sa stalo aj v danom prípade. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Tvrdenie sťažovateľa, že namietaný postup najvyššieho súdu je ako taký porušením čl. 14 dohovoru preto neobstojí jednak z dôvodu, že medzi aktívnym konaním najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaniach sťažovateľa proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu a právom na nediskriminujúce súdne konanie nie je priama súvislosť, a tiež preto, že namietaný postup najvyššieho súdu nie je odopretím práva na súdnu ochranu a z povahy veci nemôže byť ani odopretím tohto práva z dôvodu diskriminácie osoby sťažovateľa. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti je námietka porušenia čl. 14 dohovoru podľa názoru ústavného súdu tiež zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, aby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ namieta porušenie tohto článku dohovoru na základe rovnakých skutočností, z akých vychádzal pri svojich námietkach o porušení označených článkov ústavy a už uvedených článkov dohovoru.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj v rozsahu, v akom namietal porušenie čl. 17 dohovoru označenými uzneseniami najvyššieho súdu.

5. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 17 C 7/01 v súvislosti „s nezaobráním sa návrhom z 5. 2. 2002 a znemožnením dovolacieho konania vo veci dovolania z 10. 2. 2006“

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 17 C 7/01 podaním z 28. januára 2002 upresneným 5. februára 2002 navrhol zmenu pôvodnej žaloby (žiadal vypustiť nárok na neplatnosť pracovného pomeru proti odporcovi K., spol. s r. o., z dôvodu, že vecou sa začal zaoberať príslušný Okresný súd Bratislava I, rozšíriť návrh na neoprávnenosť zásahov do práva na ochranu osobnosti neoprávneným používaním názvu právnickej osoby a poskytnutie primeraného zadosťučinenia). Podľa

tvrdenia sťažovateľa od 5. februára 2002 do podania sťažnosti ústavnému súdu „*všeobecné súdy Slovenskej republiky všetkých stupňov (prvostupňový Okresný súd Prešov, odvolací Krajský súd v Prešove, dovolací Najvyšší súd Slovenskej republiky)* sa týmto mojím zákonným podaním navrhovateľa z 5. 2. 2002 absolútne nezaoberali napriek mojím neustálym a permanentným protestom“. Rovnako sťažovateľ namieta porušenie označených práv „*znemožnením konania o dovolaní z 10. februára 2006 na dovolacom súde*“.

Sťažovateľ z uvedených dôvodov namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že okresný súd o späťvzatí pôvodného návrhu sťažovateľa, t. j. o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou a poskytnutí náhrady mzdy proti odporcovi rozhodol uznesením č. k. 17 C 7/01-124 zo 16. apríla 2003. Predmetné uznesenie v spojení s opravným uznesením č. k. 17 C 7/01-154 z 26. júla 2004 nadobudlo právoplatnosť (okrem výroku o trovách konania) 27. mája 2005. Ústavný súd ďalej zistil, že okresný súd uznesením č. k. 17 C 7/01-263 zo 16. apríla 2003 nepripustil zmenu návrhu sťažovateľa o neoprávnenosť zásahov do práva na ochranu osobnosti na základe podania z 28. januára 2002. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1. augusta 2005. Z vyžiadaného spisu okresného súdu zároveň ústavný súd zistil, že prípisom zo 4. júna 2007 bolo dovolanie sťažovateľa z 10. februára 2006 (ním bolo napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 17 C 7/01-263 zo 16. apríla 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 408/05 z 20. decembra 2005) odstúpené najvyššiemu súdu ako vecne príslušnému na rozhodnutie o dovolaní.

Ústavný súd podľa svojej doterajšej judikatúry poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00,

II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Sťažovateľ namietal prietahy v konaní okresného súdu a krajského súdu, ktoré v namietanej veci sťažovateľa v čase podania sťažnosti už nekonali.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd a krajský súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (5. júna 2007) už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne spôsobovať prietahy v ňom, a teda nemohli ani porušovať sťažovateľom označené práva.

Vo vzťahu k namietanému postupu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o označenom dovolaní ústavný súd zistil, že od odstúpenia tohto dovolania najvyššiemu súdu (4. júna 2007) do času, keď najvyšší súd odmietol toto dovolanie ako neprípustné (22. augusta 2007), uplynula doba približne dva a pol mesiaca, ktorú ústavný súd považoval za ústavne akceptovateľnú, a preto ani v tomto prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľa rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí pre zjavnú neopodstatnenosť (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 24/06).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008